

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) tiret szóste rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ narusza zakaz dyskryminacji przewidziany w art. 18 TFUE z uwagi na to, że w zależności od obywatelstwa powoda lub wnioskodawcy przewiduje dla niego krótszy okres pobytu niż wynikający z art. 3 ust. 1 lit. a) tiret piąte rozporządzenia Rady nr 2201/2003 jako warunek jurysdykcji sądów państwa pobytu?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy takie naruszenie zakazu dyskryminacji skutkuje tym, że zgodnie z zasadą określoną w art. 3 ust. 1 lit. a) tiret piąte rozporządzenia Rady nr 2201/2003 warunkiem powołania się przez wszystkich powodów lub wnioskodawców niezależnie od ich obywatelstwa na właściwość sądu miejsca pobytu jest okres pobytu wynoszący 12 miesięcy, czy też należy przyjąć, że dla wszystkich powodów lub wnioskodawców warunkiem jest okres pobytu wynoszący sześć miesięcy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 388, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 19 października 2020 r. – Association France Nature Environnement / Premier ministre
i Ministre de la Transition écologique et solidaire**

(Sprawa C-525/20)

(2021/C 35/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association France Nature Environnement

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de la Transition écologique et solidaire

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim na to, by przy wydawaniu pozwoleń na program lub przedsięwzięcie nie brały pod uwagę ich krótkotrwałego, przejściowego i niewywołującego skutków w odległej perspektywie oddziaływania na stan wód powierzchniowych?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej – jakie warunki powinny spełniać takie programy i przedsięwzięcia zgodnie z art. 4 dyrektywy, a w szczególności jego ust. 6 i 7?

⁽¹⁾ Dz.U. L 327, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 października 2020 r. – Finanzamt B / W AG**

(Sprawa C-538/20)

(2021/C 35/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Finanzamt B

Druga strona postępowania rewizyjnego: W AG
przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (obecnie art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, które zabraniają spółce będącej rezydentem obniżenia podlegającego opodatkowaniu zysku o straty stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim w sytuacji, w której, po pierwsze, spółka ta wyczerpała wszelkie możliwości odliczenia tych strat, jakie przewiduje prawo państwa członkowskiego, w którym położony jest ten zakład, a po drugie, poprzez ten zakład nie są już uzyskiwane żadne wpływy, w związku z czym nie ma już możliwości uwzględnienia strat w tym państwie członkowskim („ostateczne” straty), również wtedy, gdy odnośne przepisy prawa przewidują wyłączenie zysków i strat na mocy dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między oboma państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
Czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (obecnie art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie również przepisom Gewerbesteuer-gesetz (ustawy o podatku od działalności gospodarczej, Niemcy), które zabraniają spółce będącej rezydentem obniżenia podlegającego opodatkowaniu zysku z działalności gospodarczej o „ostateczne” straty, o których mowa w pytaniu pierwszym, poniesione przez stały zakład położony w innym państwie członkowskim?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
Czy w przypadku zamknięcia stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim mogą istnieć „ostateczne” straty, o których mowa w pytaniu pierwszym, mimo że istnieje przynajmniej teoretyczna możliwość, że spółka znów otworzy w odnośnym państwie członkowskim stały zakład, którego zyski można by ewentualnie obniżyć o wcześniejsze straty?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:
Czy „ostatecznymi” stratami, o których mowa w pytaniu pierwszym i które podlegają uwzględnieniu przez państwo rezydencji spółki macierzystej, mogą być również te straty stałego zakładu, które w świetle prawa państwa położenia stałego zakładu mogły zostać przynajmniej jeden raz przeniesione na kolejny okres podatkowy?
- 5) W razie udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:
Czy obowiązek uwzględnienia „ostatecznych” strat transgranicznych jest ograniczony pod względem wysokości do kwoty strat, jaką spółka mogłaby określić w odnośnym państwie położenia stałego zakładu, gdyby uwzględnienie strat nie było tam wykluczone?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken
(Niemcy) w dniu 26 października 2020 r. – Koch Media GmbH / FU**

(Sprawa C-559/20)

(2021/C 35/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Koch Media GmbH

Strona pozwana: FU

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 14 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie egzekwowania”) (!) należy interpretować w ten sposób, że w myśl tego przepisu „koszty sądowe” lub „inne wydatki” obejmują niezbędne koszty adwokackie, które właściciel praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania poniósł na skutek dochodzenia swoich praw na drodze pozasądowej poprzez wezwanie do zaniechania naruszeń?